

кува отъ нея. Ако дадете на едно малко дѣте циментъ и вода и му кажете да си поиграе съ тѣхъ, какво ще направи това дѣте? — То ще вземе циментовия прахъ, ще го залѣе съ вода, ще направи отъ него каша и ще постави крака си въ кашата. Поседи ли кракътъ му нѣколко часа въ тази каша, ще се втвърди и не ще може да го извади оттамъ. Сжщо такива желанія, съ свойства подобни на циментовото брашно, се срѣщатъ и у човѣка. Докато човѣкъ не е забъркалъ още циментовото брашно съ водата, той е свободенъ. Даже и слѣдъ като забърка циментовото брашно съ водата, но не си е турилъ крака въ тази каша, той е още свободенъ. Обаче, тури ли си веднѣжъ крака въ циментовата каша, тя започва постепенно да го вързва, да го вцѣпенява. Въ първо врѣме желанието на човѣка може да е хубаво, красиво, но послѣ, слѣдъ като тури крака си въ него и поседи така нѣколко часа, то започва да го вързва. За да се освободи този човѣкъ отъ това ограничително условие, трѣбва да дойде отвънъ другъ нѣкой съ длето, съ чукъ, за да го освободи и развърже отъ тази циментова каша.

На съврѣменнитѣ учени хора, паралелно съ изучаване живота на мравитѣ, пчелитѣ, прѣдстои да разрѣшатъ основния въпросъ на човѣшкия животъ, въпросътъ за тази вжтрѣшна неестествена материя въ организма, която вцѣпенява, втвърдява идеитѣ, желаніята и волята на човѣка. Нѣма по-страшно нѣщо отъ това, когато човѣшкитѣ мисли, чувства и желанія се втвърдятъ, т. е. кристализиратъ. Нѣкой казва: „Азъ искамъ да кристализирамъ!“ Казвамъ: нѣма по-страшно нѣщо отъ кристализиране на мислитѣ, чувствата и желаніята на човѣка! Който не разбира това нѣщо, той си го прѣдставлява леко и го желае.

„И отиде Никодимъ при Пилата да поиска тѣлото Исусово“. Защо му бѣше нужно това тѣло? — За реликсии. Въ миналото, както и сега, много хора търсятъ нѣкакви останки, спомени отъ вели-